

Дамона не му ся даде дозволеніе да отиде слѣдъ него.

Дамонъ овладѣнь отъ най тежка печаль, началъ той отъ самосебе си да мысли въ ума си много разны помышленія, размышляюць, ако можеше да намѣри нѣкое средство за да му помогне. Обаче нито едно му ся представляваше. Послѣ много помышленія, и като много време ся замѣрваше въ недоумѣніе, единъ путь предсуждаше това, други путь онова, и послѣ сички те тыя ихварли ги, като непотребны, опредѣли най послѣ да ся яви предъ суцаго Діонисія. Въ срѣдъ многочисленны те тѣлопазители, отъ кои то мучитель, смутенъ отъ безчисленны внутрешни страхове, не ся оставаше никогашъ, нито една минута самъ. Дамонъ, дошелъ предъ него, и като му ся поклони, рече му, Господине! Единъ злополучный младъ ереди малко време, споредъ повелѣніе то ти въ желѣза ся тури. Азъ не ида да му помогна, нито да ти ся премоля да го простишь, ако и согрѣшеніе то му да е окончаніе единаго юношескаго стремлѣнія, обаче той е виновникъ предъ тебе, и това стига само то добро, кое то азъ искамъ отъ тебе е, какъ наказаніе то, кое то опредѣлявашъ за него, моля тя остави го за другій день. Онъ има далечъ немощна си отца, жена си, и двѣ те си нѣжны дѣлцица, кои то иматъ голѣма нужда отъ пресудствіе то си. Упростите да привеса азъ себе си залогъ вмѣсто онаго, и да ся натоваря за нѣколко